Aan Voorzitter en leden van de
Nederlandse Delegatie ter Brusselse
Studieconferentie,
Leden der Commissie-Beyen,
Leden der werkgroepen voor tarieven
en institutionele vraagstukken.

Betreft : Bespreking te Brussel op 13 december 1955

./. Hierbij zend ik U verslag van de gisteren te Brussel gehouden informele bespreking.

De héer Voorzitter der Commissie-Beyen ontving reeds een exemplaar van dit verslag.

De Wnd. Gedelegeerde,

J. Linthorst Homan

14 december 1955

© Collectie Griffiths (Universiteit Leiden) inv.nr. None
http://resources.huygens.knaw.nl/europeseintegratie/doc/G01521

Doc de Travail no 3. tarief

NEDERLANDSE DELEGATIE BIJ DE INTERGOUVERNEMENTELE COMMISSIE INGESTELD DOOR DE CONFERENTIE VAM MESSINA

Verslag van de informele bespreking over Doc.no. 3 (buitentarief) en enkele andere punten, gehouden te Brussel op 13 december 1955

AANWEZIG waren de redacteuren-Spaak (Uri, von der Groeben en Hupperts), de Nederlanders Linthorst Homan, Kymmell, Maas, van Tienhoven en van Alphen, en de secretarissen Guazzugli en Bourguignon.

./. Na een korte toelichting van de heer Linthorst Homan op het bijgaande, in de Commissie-Beyen vastgestelde, Nederlandse voorstel, en nadat was gebleken, dat men van de zijde-Spaak geen nieuw concept had ontworpen, trad men in een gedetailleerde vergelijking tussen het oude Doc.3 (27 oktober 1955) en het bovengenoemde Nederlandse ontwerp. De Nederlanders wilden zich hieraan niet onttrekken, doch stelden voorop, dat de heer Spaak hun nieuwe voorstel integraal onder ogen moest krijgen.

Eerst werden de punten a), b) en c) van blz. 2-3 van Doc. 3 nog eens doorgenomen :

ad a. Ieder vond de marge van 15%, welke rekenkundig zou moeten worden overbrugd, te gering. Vermoedelijk zal men de heer Spaak nu voorstellen, het rekenkundige gemiddelde te gaan nemen, wanneer de diverse posities niet meer dan 15% van hun gemiddelde (gemiddelde op 100%) verwijderd zijn, en ook wanneer zij er niet meer dan 3 punten van af liggen. De marge wordt dan dus 30% van het rekenkundige gemiddelde of 6 punten. Praktisch zal men dan dus tot op een gemiddelde van 20% werken, met 3 punten naar beneden en 3 punten naar boven, en boven een gemiddelde van 20% (2 x 15% van 20 = 6 punten) met de marge van 2 x 15%.

ad b De bedoeling blijkt te zijn geweest, b) zo te lezen, dat bij een grotere afstand tussen de nationale posities dan sub a) was aangegeven, zó zou moeten worden gewogen, dat de wegings-coëfficient niet is de invoerhoeveelheid (= waarde) van het betrokken product, doch die van de totale invoer in elk der gebieden (Benelux, Duitsland, Frankrijk, Italië) van alle producten gezamenlijk. Het volgende (vermoedelijk ongeveer juiste) voorbeeld moge dat verduidelijken : is de waarde der totale invoer uit derde landen in Benelux 100, en in Frankrijk en Duitsland ook ongeveer 100, en in Italië 60, dan weegt men dus elke post als volgt :

Beneluxtarief	x 1
Franse tarief	x 1
Duitse tarief	x 1
Italiaanse tarief	x 0,6.

En die optelsom gedeeld door 4 zou dan het tarief voor die betrokken post worden.

Zou, nu b.v. (hypothese) op een bepaald product het geldende [1] Beneluxtarief 15 zijn, Frankrijk 30, Duitsland 25 en Italië 50, dan wordt dus de rekensom de volgende :

15
30
25
30

100 : 4 = 25%

Gezien het feit, dat de invoerwaarde overal, behalve in Italië, ongeveer gelijk is, komt deze procedure dus ongeveer neer op het rekenkundig gemiddelde.

Daar uit door de heer Maas gegeven voorbeelden echter duidelijk bleek, dat een per post gewogen gemiddelde meestal (de uitzonderingsgevallen zijn weinige) héél wat lager zou komen dan deze procedure, wees Nederland daarop met klem. Toen bleek de heer Uri bereid, de uitkomst van "zijn" procedure (oud b.-) te drukken door tevoren (dus als basis voor de rekensom-Uri), de exorbitante posities te decapiteren tot op b.v. 20% voor grondstoffen, 30% voor halffabrikaten en 40% voor eindproducten. Nederland opperde, dat het niet veel voor dit systeem gevoelde, doch dat in elk geval deze maxima véél te hoog zouden zijn gekozen. De heren Uri, von der Groeben en Hupperts, zullen nu nagaan of dit nieuwe-systeem-Uri "workable" zou zijn, en zo ja, dan is nader met hen over de hoogte dezer maxima te praten: ze hielden ze nu dus aan als (a), (b) en (c), dus zij zullen de heer Spaak nog geen cijfers voorstellen. [2]

ad c Het punt c in Doc. 3 (oud) behelsde dus een gewogen gemiddelde per post. Bij de analyse hiervan bleek een groot misverstand tussen de heren Uri van von der Groeben. De laatstgenoemde deelde mede, dat men in Duitsland het onder Doc.no. 3 had aanvaard, omdat men erop rekende, dat elk der zes landen steeds automatisch (= desgewenst bij elk product) een beroep op c) zou kunnen doen, doch de

---

[1]) Men blijft in Brussel uitgaan van de in 1953-1955 werkelijk geheven tarieven, dus niet van de "droits inscrits".

2) Wellicht (het was niet duidelijk) wordt dit nog iets ánders opgezet; de heren waren hierin weinig duidelijk, en het was dan ook een geheel nieuw plan hunnerzijds.

heer Uri bleek dit tot strikte uitzonderingsgevallen te hebben willen beperken, dus alléén dán wanneer de economische gegevens van een land zéér sprekend zouden zijn en de vijf partners zulks erkenden. Hierin bleek de heer Hupperts de heer von der Groeben te volgen.

Nederland wees erop, dat deze uitleg von der Groeben-Hupperts in het stelsel-Spaak de enige houdbare kon zijn.

De heer Uri was niet aanstonds bereid dit toe te geven erop wijzende hoe vér b.v. Frankrijk in bijna alle posten omlaag zou moeten gaan, wanneer men het gewogen gemiddelde per post als normaal zou beschouwen.

Hierna ging men van Doc.no. 3 (oud) over op het (nieuwe) Nederlandse voorstel.

Men begreep zeer goed waarom Nederland zijn punten c) (maxima) en d) (onderhandelen per post bij alle pijnlijke posten) had opgenomen. Doch aangezien d) na c) kwam, vroeg men welk nut c) (maxima) dan nog had. De Nederlandse uitleg daarvan begreep men vervolgens wel, n.l. een aangeven en vastleggen van de structuur van het gehele tarief door decapitatie van de te hoge posten, doch men achtte dit dan toch achterhaald door de mogelijkheid van onderhandelingen per post.

De redacteuren-Spaak meenden dat het nodig zou zijn dat, voorgeval die onderhandelingen zouden falen, niet de in het Nederlandse stuk aangegeven procedure of een verwerping van het gehele verdrag het gevolg zou mogen zijn, maar dat dan voor de betrokken posten zou moeten worden teruggevallen óf op een regeling-ad hoc (landbouw b.v.), óf op een "vrijhandelszône" voor de betrokken posten. Zo een regeling als in een vrijhandelszône zou echter nooit langer moge duren dan b.v. 5 jaren, en nooit meer mogen omvatten dan een (laag) percentage van de handel. De redacteuren-Spaak zullen een en ander aan de hand van de nu door Nederland overgelegde tekst met de heer Spaak bespreken.

Formeel zit de zaak nu dus zo, dat de heer Spaak de Nederlandse voorstellen zal bestuderen en met een nieuw Doc. no. 3 zal komen. Nederland zal dan moeten zeggen, welke eind-amendementen het dan nog heeft.

Ofschoon zulks uiteraard niet te voorspellen valt, is de verwachting nu wellicht gerechtvaardigd, dat er nu aan de heer Spaak een systeem zal worden voorgesteld, dat achtereenvolgens de volgende procedure heeft :

a.- gelijktrekking van dicht bijeenliggende niveaus,

b.- op sommige posten een gemiddelde, gewogen naar het systeem-Uri (oud b. herzien), op andere het gewogen gemiddelde "per post",

c.- een onderhandeling per post over alle posten welke de zes landen, elk voor zich, daarvoor speciaal zullen aangeven,

d.- bij mislukking dier onderhandelingen, óf een uitzonderingsregeling ad hoc, óf een regeling "à la zône de libre échange".

(De Nederlandse voorstellen over maxima (c.- van het Nederlandse voorstel), zal wel niet door de redacteuren-Spaak of door de heer Spaak zelf worden overgenomen.)

Bij het uitvoerige gesprek raakte men uiteraard talloze voorbeelden, en ook economische, politieke en organisatorische principes.

Hieruit moge het volgende worden gesignaleerd :

I.- Nederland liet uiteraard blijken, dat het op elke voor Europa belangrijke post naar een zo laag mogelijk tarief zal blijven streven, juist uit Europese overwegingen.

II.- Toen de heer Linthorst Homan herinnerde aan een gezegde van de Fransman Wormser in Parijs in 1954, dat Frankrijk wél de concurrentie van de vaak goedkopere producten uit de vijf partnerlanden wilde aanvaarden, doch niet (door een laag buitentarief) die uit de buitenwereld, terwijl Nederland juist die quantitatief grotere concurrentie uit de buitenwereld nodig achtte om West-Europa te helpen moderniseren en specialiseren - zeide de heer Uri, dat hij het in Frankrijk tegenwoordig gewoonlijk ánders hoorde stellen. Namelijk aldus : wij willen wel voor een Europese Douane-Unie een concurrentie aanvaarden volgens in een verdrag vastgelegde concurrentielijnen en in de overtuiging, dat er (direct of indirect) een zekere harmonisatie zal optreden, doch wij willen niét bovendien nog beconcurreerd worden door producten uit landen, welke zich niets aantrekken van onze economische en sociale concurrentievoorwaarden, noch concurrentie-regelingen.

Daar dit het kernpunt is, kwam men er ook ditmaal natuurlijk niet "uit".

III.- De Engelse houding (en die van b.v. Canada en Denemarken) in GATT en OEEC doet zó weinig medewerking uit derde landen verwachten, dat wij goed moeten zorgen "GATT-sicher" te zijn.

IV.- Op het herhaalde Nederlandse verwijt, dat vooral de heer Uri tézeer in formules denkt en té bang is voor latere zakelijke onderhandelingen, antwoordde de heer Uri, dat hij dat niet doet om nu dingen te regelen welke aan Ministers-onderhandelingen toebehoren, doch omdat hij vreest, dat "al te veel onderhande-

lingen over zakelijke belangen uit het verleden" de kans op een verdrag uiterst gering zouden maken. Waarop Nederland weer antwoordde, dat men dat pas kan zeggen zodra men weet hoe de algemene structuur van het rapport-Spaak zal zijn.

V.- Uitvoerig werd gesproken over de ratificatie-problemen, zulks vooral in verband met de vraag of er bij de uiteindelijk-laatste onderhandelingen tussen de zes landen over het begintarief der gemeenschap, reeds organen dier gemeenschap zouden kunnen worden ingeschakeld. De aanvankelijke mening van de heer Uri dat het buitentarief pas na de overgangstijd (b.v. 10 jaren) zou behoeven te gaan werken, werd als onjuist verworpen. Algemeen achtte men véél eerdere werking noodzakelijk.

Allen gevoelden per saldo méér voor ratificatie ener formule en procedure dan voor ratificatie "per post".

Van de gelegenheid werd gebruik gemaakt om de volgende punten aan te roeren.

A. Nederland wees erop dat het onjuist zou zijn de (onderlinge) tariefdiscussies in GATT-verband te Genève nu te staken of op te schorten. De heer Snoy had er op 1 december in de vergadering der Hoofden van Delegaties terloops iets van gezegd, waarop geen enkele andere had aangesloten; België mag stellig niet zeggen, dat er dus een besluit of afspraak was getroffen. De heer Hupperts meende dat zulks wél het geval was, doch hij zal de zaak nu weer opnemen. Afgesproken werd, dat voor Nederland en België verder aan de betrokken Benelux-instanties ter bespreking over te laten.

B. Dat men te Brussel het transportdocument (no.8) had verspreid zonder (zoals men dezen had beloofd) te wachten op de persoonlijke reacties van de Wnd. Nederlandse Gedelegeerde, kwam doordat deze niet onmiddellijk op het vóór-ontwerp had gereageerd. De heer Linthorst Homan verklaarde, dat hij ambtelijk overleg in Den Haag had moeten plegen. Hij betreurde het dat zijn telegram, waarbij hij een gesprek op heden 13 december had voorgesteld, in Brussel arriveerde toen de heren Uri en von der Groeben daar niet meer waren.

C. Dat in het nieuwe Doc.no. 4 de Nederlandse amendementen van 1 december niet zijn verwerkt, blijkt op een misverstand te berusten. Men beoogt niet een "automatisch" credietsysteem in de eindfase. Dit zal bij de behandeling van Doc.no. 4 nader worden besproken.

D.- De heer Spaak rekent op ongeveer vier zittingen van de Landbouwgroep onder zijn leiding, te beginnen 11 (of 10) januari. De andere stukken kunnen geleidelijk tegen half of eind januari worden tegemoet gezien.

14 december 1955

S-11-1283-125-12-'55

Droits de douane vis-à-vis des pays tiers

(Texte proposé par la délégation néerlandaise)

1. Il y a accord général pour reconnaître que la suppression des droits de douane sur le marché commun devra s'accompagner de l'établissement d'un tarif unique dans les relations avec les pays tiers. En d'autres termes, l'intégration économique prendra la forme d'une union douanière.

Les questions qui restent posées portent :

a) sur le niveau du tarif qui devra être accepté comme tarif commun initial de l'union;

b) sur la méthode appropriée pour élaborer ce tarif commun dans un laps de temps relativement bref;

c) sur la procédure par laquelle le tarif commun pourrait être mis en vigueur progressivement.

Les idées suivantes ont été acceptées comme base de discussion.

2. Tout conflit doctrinal sur le niveau souhaitable des droits devrait être écarté si chacun se place dans les conditions nouvelles qu'ouvrent les perspectives d'un marché commun, c'est-à-dire la productivité plus grande et l'élargissement des sources d'approvisionnement qu'il rend possible.

Il serait contradictoire d'établir ce marché commun au nom de la productivité plus grande qu'il donnera à nos économies et de vouloir en même temps, maintenir les protections anciennes.

Selon les règles du G.A.T.T. concernant la formation d'une union douanière, le tarif commun ne peut être supérieur dans son incidence générale, aux différents tarifs auxquels il se substitue. Cependant ces règles ne donnent qu'un maximum général auquel les pays tiers parties contractantes au G.A.T.T. ne pourront s'opposer.

3. Comme les règles du G.A.T.T ne comportent aucune indication pour les positions individuelles du tarif commun, il faudra, pour arriver à la fixation d'un tarif commun dans un délai raisonnable, d'une part, éviter des travaux statistiques très compliqués, et d'autre part des négociations dures et longues entre les pays participants sur chaque position du tarif envisagé. En d'autres termes le travail de calcul devrait être limité autant que possible, les négociations entre les pays participants devraient se borner à des positions d'une importance prépondérante pour l'un ou l'autre des économies à unir.

C'est pourquoi on pourrait donner mandat aux experts des pays participants d'élaborer un tarif commun par application des règles suivantes.

a) Sur les postes où les différents tarifs inscrits, ramenés à une nomenclature commune, sont suffisamemment proches l'un de l'autre, par exemple ne s'écartent pas de 15% calculés sur le tarif le plus bas, on en prendrait la moyenne arithmétique.

b) Si l'écart est plus grand, il faut établir une moyenne pondérée des tarifs effectivement appliqués.

Ce calcul devrait être basé sur les importations, en provenance des pays tiers pendant les années 1952/55, des différents territoires douaniers de la Communauté. Le droit nouveau serait le quotient d'un pour cent de la valeur des importations sur la somme des perceptions effectuées.

c) En calculant les moyennes sous a) et b) on devrait se tenir aux maxima suivants pour les catégories mentionnées ci-dessous : ')

(i) matières premières ... %
(ii) produits demis-finis ... %
(iii) produits finis ... %

d) Dans le cas où l'application des règles précédentes aurait en ce qui concerne des postes spéciaux des inconvénients reconnus sérieux pour un des pays de la Communauté, les gouvernements des pays participants devraient recourir à un règlement spécial par voie de négociations.

En défaut d'un accord à temps utile (à fixer ultérieurement) le résultat des calculs initiaux par application des règles a), b) et c) resterait valable.

4. Il faut définir à quel moment devront être franchies certaines étapes pour rapprocher les droits existants du tarif commun ainsi calculé.

Il convient à la fois d'éviter dans le marché commun les difficultés qui résulteront d'une différence dans les tarifs extérieurs, d'harmoniser les suppressions des contingents et des tarifs intérieurs avec la mise en vigueur du tarif commun extérieur et de rendre graduels les ajustements économiques résultant de la substitution du tarif commun aux tarifs des pays membres vis-à-vis des pays tiers.

') Les chiffres des pourcentages devront être fixés avant que le Traité ne soit signé. Selon le point de vue de la délégation néerlandaise ces chiffres devront être de 5% pour (i) et 25% pour (iii).

I. a) Dans le cas où les droits sont suffisamment proches les uns des autres, pour que la moyenne arithmétique puisse constituer le tarif commun, ce dernier serait appliqué après un court délai.

b) Dans les autres cas, les Etats membres pourraient en outre convenir un rapprochement des tarifs par étapes, la différence entre les tarifs existants et le tarif commun étant réduite, soit à chaque réduction des droits de douane intérieurs, soit tous les trois ans par exemple, d'un pourcentage égal à la réduction réalisée dans les droits intérieurs.

II. c) A défaut d'accord sur les résolutions précédentes, une procédure automatique devrait être prévue : au moment où la réduction du droit intérieur du pays A le rend inférieur à la différence entre son droit extérieur et le droit extérieur du pays B, la différence à combler serait partagée entre les deux pays, A baissant ses tarifs extérieurs, B relevant les siens, chacun proportionnellement à l'écart entre ses tarifs initiaux et le tarif commun final. Cette procédure éliminerait tout risque de détournement de trafic.

5. Le tarif une fois fixé, on pourrait entamer des négociations avec les pays tiers pour voir s'il y aura encore des possibilités d'un tarif plus bas sur la base de concessions de ces pays tiers.

Ces négociations avec les autres pays seront en tous cas nécessaires pour une union une fois réalisée. La vie économique à l'intérieur et à l'extérieur de l'union aura par définition un caractère dynamique, et dans ce dynamisme l'union aura besoin d'une procédure qui lui permettra de bien défendre, d'une part, ses propres intérêts, et d'autre part de coopérer à la libération graduelle du commerce mondial.

10.12.55

S-11-1270-150-12-'55